

[Ole Bjørn Kraft.]

har at forholde sig i tilfælde af, at krig kommer til at foreligge, og søge at give på meget omfattende og bred vis en redegørelse for befolkningen for hele den alvorlige situation, vi befinder os i, hvilke foranstaltninger vi træffer imod den, hvorledes hver enkelt borger har at opføre sig, og hvilke midler der står til disposition for at sikre dem.

Til den højtærede udenrigsministers bemærkninger har jeg ikke meget at sige. Jeg vil blot om Sydslesvig fremhæve, at vi jo må erkende, at de anstrengelser, vi har gjort os, ikke har ført til noget resultat. Desværre kunne udenrigsministeren heller ikke fortælle os noget om, hvad resultatet af vor sidste henvendelse er blevet. Tiden har hast, begivenhederne rider meget hurtigt i Vesttyskland i dag, og der er en lang række problemer, ikke mindst om frihedsrettighedernes videre sikring, ikke mindst om rettigheden til at arbejde og kæmpe for selvbestemmelsesretten, som Danmark må gøre en indsats for at få trygget. Der er forelagt forslag til en ny straffelov, som indeholder bestemmelser, der kan anvendes på en sådan måde, at det bliver til stor skade for Sydslesvig og dets frihedsrettighed og hele indstilling. Det er naturligvis ikke givet, at de vil blive anvendt således, men der er mulighed for, at de kan blive det. I det hele taget kan vi ikke nu længere blot lade tiden gå og blive ved at køre frem ad de hidtidige baner. Jeg tror, at vi, som jeg har sagt tidligere, skal tage hele sagen op fra grunden af. Jeg vil egentlig henstille til den højtærede udenrigsminister og den højtærede statsminister så hurtigt som muligt at indkalde til en forhandling partierne imellem, hvor vi gør os stillingen ganske klar og ganske nøgternt og virkelighedsbetonet ser, hvad vi i dag kan gøre for Sydslesvig, og ikke slår os til ro med, at vi gør, hvad vi kan, når vi sender disse noter, men måske skal gå helt nye veje for at foretage henvendelser af en anden karakter, end vi hidtil har foretaget — i det hele taget gør op med os selv, hvor vi står, om det ikke er muligt, så sent det er, og så langt vi er kommet, at nå et positivt resultat.

Den højtærede statsminister gav en skildring af regeringens holdning i det sidste halve år før valget og umiddelbart op til brudet. Jeg tror ikke, at denne redegørelse vil ændre det billede, den brede offentlighed har dannet sig af regeringens tøvende og famlende stilling til landets stadig voksende økonomiske vanskeligheder. Jeg hørte nok, at den højtærede økonomiminister hr. V. Buhls påsketale nu plud-

selig kom til stor ære og værdighed, men det forandrer jo intet i den kendsgerning, at selve denne alvorlige tale, som man jo ved også førte til politisk aktion fra mit partis side, ikke kunne drive regeringen til handling. Det er muligt, som den højtærede statsminister sagde — det var et vidunderligt udtryk —, at regeringen „har været opmærksom på“ den valutariske udvikling, men det førte ikke til nogen ændring i regeringens politik, ikke til nogen virkelig indsats overfor denne valutariske udvikling, som man var opmærksom på. Regeringen ændrede ikke sin pengepolitik, den havde allerede opgivet pengesæneringen og foretog ingen forandring heri, den afviste enhver form for indskrænkning i kreditten. Hele den holdning, som regeringen her indtog måneder igennem, hvor den i realiteten førte en politik på tværs af den økonomiske udvikling i landet, bærer en stor part af ansvaret for, at landet er så langt ude i sine økonomiske vanskeligheder, som det er.

Den højtærede statsminister citerede en udtalelse fra det store industrimøde i Aarhus. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det var ikke mig!). Var det ikke den højtærede statsminister? Men så vil jeg under alle omstændigheder henlede den højtærede statsministers opmærksomhed på dette møde og referatet af det. Jeg tror, den højtærede statsminister skulle bemærke sig de alvorlige og stærke ord, der faldt om den politik, landet på regeringens ansvar har fulgt indtil i dag. Den højtærede statsminister hævdede, at regeringen var villig til at forhandle før brudet. Jeg må sige, at det var ikke det indtryk, som vi, der deltog i dette udvalgs møde, fik. Mon det ikke også er således, at havde der været den ringeste mulighed for forhandling, så havde det radikale parti nok søgt at udnytte den. Men jeg har endnu for mit indre blik erindringer om de håbløshedens træk, der tegnede sig på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaaards ansigt, da den højtærede statsminister havde afgivet sin erklæring i udvalget. Da måtte selv han erkende, at nu var der ikke andet at gøre, der var ingen mulighed for forhandling. Nej, regeringen fremsatte forslag, om hvilke den vidste, at de ikke kunne samle rigsdagen, og den fremsatte dem som et ultimatum.

Når man nu hører den højtærede statsministers skildring af den socialdemokratiske politik, så får man det indtryk, at statsministeren ser sig selv i skikkelsen af den ædle politiker, hvis forslag var aldeles uegennyttige, som ikke søgte popu-